

תת"ע 13091/01/22 - מדינת ישראל נגד יעקב גניש

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 13091-01-22 מדינת ישראל נ' גניש
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב גניש

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בעת שנהג במכונית בצומת הרחובות הירקון ואבו חצירא בבני ברק ובעת שהרכב היה בתנועה אחז או השתמש הנאשם בטלפון שלא באמצעות דיבורית וזאת בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפר הנאשם במיוחס לו ופירט כדלקמן: "לא עשיתי כל שימוש בטלפון. נגעתי בטלפון להסתכל בוויז. זה היה בעמידה ברמזור".

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד בדיון ההוכחות השוטר מר אמיר עומר (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (ת/1) וכן סרטון מצלמת גוף המתעד מפגש השוטר והאזרח (ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר יעקב גניש (ע.ה. 1) ולא הוגשו מטעמו כל ראיות.

הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר שהתרשמתי באופן ישיר מן העדויות ומתוכן דבריהם של העדים בפני ; לאחר שבחנתי את הראיות ; ולאחר שנתתי את דעתי גם לסיכומי הצדדים, מסקנתי היא שדין הנאשם להרשעה בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, וכן, בנוסף לכך

בעבירה נוספת שהתגלתה מן הראיות (ת/1) והעדויות, ואשר הנאשם אף בחר להודות בה באופן מודע מלא, עקבי ואף מיוזמתו באולם המשפטים, ואף לאחר הסבר שניתן לו בלשון מובנת, והיא עבירה על תקנה 36(ד) לתקנות התעבורה.

להלן נימוקיה של הכרעת הדין:

השוטר ערך דו"ח מפורט אשר ממנו עולה שהייתה לו תצפית טובה וקרובה מאד אל עבר רכבו של הנאשם ואל עבר התנהלותו ומעשיו של הנאשם בתוך רכבו.

הקירבה הרבה בין הרכב המשטרתי (הלבן) לבין רכב הנאשם אף אושרה למעשה ע"י הנאשם עצמו בעדותו בעמ' 7 שורה 24 לפרוטוקול.

האירוע התרחש באור יום ביום קיץ (בשעה 15:08) ובמזג אויר נאה.

הנאשם גם אישר בעדותו את מיקומו ומיקום רכב השוטר מבחינת נכונות תיאוריו של השוטר בדו"ח בעניין זה ולרבות הנתיבים.

הנאשם גם אישר למעשה שהשוטר גם ראה נכון ומדויק שהוא (הנאשם) מבצע במקום בדרך נהיגתו עבירה על תקנה 36(ד) לתקנות התעבורה.

הנאשם גם אישר שמה שנרשם בדו"ח, בפרק דברי מקבל הדו"ח: "סידרתי את הוויז בילבל אותי", הוא אכן מה שאמר על אתר לשוטר. ובמילים אחרות: ניכר שהשוטר גם רשם באופן אובייקטיבי את תגובת הנאשם.

אף לא מצאתי שנסתרה בכל דרך גירסת השוטר על כי הוא שמר על קשר עין רצוף מרגע ההבחנה ועד לעיכובו של הנאשם.

השוטר תיאר בדו"ח ת/1 באופן מפורט הן את פרטי ביצוע העבירה של כניסת הנאשם לצומת מהנתיב הלא נכון מבחינת הסימון וההוראה אשר מצויה בכביש בקשר לכך, והן את פרטי ביצוע העבירה של אחיזת מכשיר הטלפון ע"י הנאשם בידו וזאת תוך כדי תנועה איטית של רכב הנאשם (לא בעמידת הרכב).

הנאשם אישר שוב ושוב במהלך הדיון בביהמ"ש, מיוזמתו, ואף לאחר שהתובעת ציינה אזהרה בדבר האפשרות של הרשעה גם בעבירה הנוספת ולאחר שגם ביהמ"ש התייחס לכך במובן מתן הסבר לנאשם, על כי את העבירה הזו (עבירת הנתיבים) הוא אכן עבר ומודה בה בפה מלא, מודע, באופן עקבי וללא סייג.

העובדה שהשוטר תיאר כאמור נכונה (אף אליבא דגירסת הנאשם עצמו) את פרטי המיקום, המיקום בנתיבים, פרטי ביצוע העבירה בקשר עם הנתיבים, אחיזת הטלפון ביד מסויימת ובגובה מסויים, ועוד, מלמדת אותי שהשוטר היה בהחלט

מרוכז במתרחש אל מול עיניו במהלך האירוע וכי כאמור תצפיתו גם הייתה טובה וקרובה.

ניכר שחסד עשה השוטר עם הנאשם משלא רשם לו מלכתחילה גם אישום בעבירה על תקנה 36(ד) לתקנות התעבורה (וכך הוא גם מציין בסרטון), ואולם משמצאתי בסופו של יום שלנאשם ניתנה אפשרות להתגונן וכי בחר, על אף הערת ביהמ"ש לפרוטוקול, לשוב מדעת ולציין כי זו עבירה שהוא אכן ביצע, אזי לכשעולים פרטי העבירה מת/1 ומעדות השוטר וגם מדבריו הברורים וללא סייג מפי הנאשם בהקשר זה מול ביהמ"ש ועת ניתנה לו אפשרות להתגונן, אזי הוכחו גם יסודות עבירה זו וזאת כאמור הן מכוח גירסת השוטר והן מכוח ההודאה הברורה, המודעת והעקבית מפי הנאשם.

לעניין האישום באחירת הטלפון הנייד תוך נהיגה, הנאשם טען בישיבת ההקראה וכן בעדותו, על כי בעת שלדבריו נגע הוא במכשיר הטלפון היה רכבו במצב של עמידה.

בהקשר זה אני נותן אמון בעדות השוטר על כי רכבו של הנאשם היה בתנועה (בנסיעה איטית אמנם כפי שתיאר השוטר, אך בהחלט בתנועה), ומה עוד שהדברים חוזרים ומתיישבים עם עדות השוטר בדבר כך שהנאשם נדרש, מטבע מצב התנועה בנתיבו הריק להמשיך עד שהגיע ונעצר ראשון בקו העצירה. דהיינו להמשיך ולנוע. ובמילים אחרות: להבדיל מהשוטר שנעצר לנוכח שני רכבים לפניו לפני קו העצירה בנתיבו, נתיבו של הנאשם היה פנוי, וכך, חלף הנאשם באיטיות עם רכבו על פני הניידת הלבנה בדרכו להיות ראשון בנתיבו וזאת עוד לפני עצירה. כלומר יש גם היגיון ושכל ישר בגירסת השוטר על כי הייתה נסיעה של רכב הנאשם וכי הייתה זו נסיעה איטית, אך בהחלט הרכב נע.

הן לנוכח המנותח לעיל והן לנוכח העובדה שהסתבר כאמור שתיאורו של השוטר לגבי נתיבי הנסיעה ומיקום כלי הרכב הוברר כתיאור מדויק אף אליבא דתשובותיו של הנאשם בחקירתו הנגדית, אני מוצא לנכון לקבוע שרכב הנאשם היה בתנועה בעת הרלבנטית (ולא בעמידה כגרסת הנאשם).

הנאשם טען עוד (בסיכומיו בלבד, וגם לא הפנה בהקשר ספציפי זה שאלה לשוטר) על כי לשוטר היה קושי לראותו אוחז במכשיר הטלפון וזאת בשים לב שהשוטר ציין שהנאשם אחז במכשיר ביד ימין.

בהקשר זה, ולנוכח הקירבה הרבה של שני כלי הרכב והעובדה שהשוטר רשם שהנאשם נצפה על ידו אוחז במכשיר בגובה הכתף, כמו גם מכלול טיב התצפית והקירבה כאמור, אינני רואה שהנאשם הצליח לעורר ספק גם בנקודה זו.

הן מתגובתו של הנאשם על אתר ("סידרתי את הווזי בלבל אותי") והן מתוכן עדותו של הנאשם בביהמ"ש עולה על פניו, שהנאשם היה עסוק וטרוד במידת מה בל"סדר" במכשיר הטלפון "את הווזי" וכי תשומת ליבו היתה מן הסתם אם כך במידת מה למכשיר ולהתבלבלות שלו ("בלבל אותי") כדבריו.

להבדיל מכך, ניכר שהשוטר לא היה עסוק או טרוד בדבר אחר אלא התבונן בתשומת לב מלאה אל עבר מעשיו הנאשם וכן גם פירט אותם בפירוט רב בת/1.

הטענה של הנאשם בסיכומיו על כי "אף אחד בעולם לא יכול לראות דבר שכזה. אפילו בנסיעה איטית" איננה טענה שנתמכה על ידו בדבר (כגון בחקירת השוטר נגדית ספציפית בקשר לכך או כגון בהצגת גובה כלי הרכב, חלונות הרכב,

וכד').

הנאשם טען עוד כי בעת שכבר עוכב, כלומר עת כבר השוטר ניגש לרכבו, אזי הסרטון (נ/2) מראה שמכשיר הטלפון במתקן. אסביר בהקשר זה לנאשם שהבחינה הרלבנטית היא בעת האירוע ולא אחריו.

בהקשר זה, ובכל הכבוד והערכה לנאשם, בשים לב למכלול שמצוי בפני ולהתרשמותי מהעדויות, אני נותן אמון בגרסת השוטר וזאת בהינתן שהפרטים בה קוהרנטיים ומתיישבים גם עם קירבת התצפית של השוטר בעת האירוע.

כידוע, הדין קובע כי די אף באחיזת הטלפון אגב נהיגה ותנועה כדי לגבש יסודות העבירה.

אני נותן אמון בעדותו של השוטר על כי הייתה אחיזה של המכשיר (ולא רק נגיעה בו כגירסת הנאשם) וזאת תוך שהרכב של הנאשם נע.

למעשה, בסרטון מצלמת הגוף (ת/2) אף ניתן לראות כיצד הנאשם מדגים לשוטר, בדרך של תנועת יד, אחיזת המכשיר והנחתו לדבריו במתקן לצורך ה"וויז" לדבריו. (תנועת יד הנאשם ממנו וקדימה). וכן ניתן לראות בסרטון שאין כל הכחשה מצד הנאשם על אתר, אלא אף נהפוך הוא, יש אמירה לשוטר: "אתה צודק".

אני מוצא אם כך בסופו של יום לקבוע שהעבירה שיוחסה לנאשם בכתב האישום הוכחה כדבעי, וכן, מאחר שלטעמי גם ניתנה לנאשם אפשרות ראווה להתגונן ובחר הוא מדעת באופן נחרץ אף לשוב ולטעון במפורש כי אכן ביצע גם ביצע את עבירת הנתיבים (ת' 36(ד) לת"ת) דינו, בשים לב לסמכות המצויה בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, להרשעה גם בעבירה על תקנה 36(ד) לתקנות התעבורה.

לאור כל המפורט לעיל, ואף לאחר שנקטתי בכתיבת הכרעת דין זו אזהרה עצמית על כי עדות יחידה מטעם המאשימה מצויה בפני בתיק זה, אני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום (עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה) וכן בעבירה הנוספת שאשמתו של הנאשם נתגלתה מן העובדות שהוכחו בפני והיא העבירה על תקנה 36(ד) לתקנות התעבורה כאמור.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשפ"ב, 17 יולי 2022, במעמד הצדדים